

Hồi Thứ Ba Mười Ba
NỮ HẮC Y BỊT MẶT

Vào lúc ban đêm...

Tiểu Tà bị trói tại bên trong doanh trại của Vệ Tiên.

Bên cạnh Tiểu Tà là một đồng củi khô đang cháy, ánh lửa sáng rực.

Đã mấy lần Tiểu Tà bị dùng cụ hình tra khảo, thân thể chịu nhiều thương tích, vì vậy, lúc này nhìn đáng điệu Tiểu Tà thấy có vẻ phờ phạc.

Vệ Tiên và giáo chủ song song bước vào doanh trại.

Tiểu Tà bị đánh mấy trận đã mang ầm ức vô cùng, chán nản đến mức không buồn dùng dao trủy thủ cắt đứt sợi dây trói buộc.

Vệ Tiên bước tới nói:

– Dương Tiểu Tà! Nếu người không nói e rằng bốn vương gia phải dùng lửa đốt chết người.

Nói xong cầm bình rượu đổ vào đồng củi. Ngọn lửa bốc lên cao.

Tiểu Tà thêm khát, ước được uống vài hũ rượu cho đỡ khát.

Tiểu Tà nói:

– Hãy mau đưa rượu đây, ta sẽ cho người biết những gì người muốn biết!

Vệ Tiên giật mình. Bản thân hắn đã lấy rượu định đốt Tiểu Tà, không còn hy vọng gì tra khảo, không ngờ mùi rượu lại chinh phạt Tiểu Tà như vậy, nên quay lại hỏi:

– Thật sao?

Tiểu Tà bực bội:

– Ta thêm đùa giỡn với người lắm sao? Mau đưa rượu đây! Chậm trễ ta đổi ý kiến đó!

Vệ Tiên tưởng thật, kêu binh sĩ đem một bình rượu đổ vào miệng Tiểu Tà.

“Ừc! Ừc! Ừc!”

Tiểu Tà bừng tỉnh.

Uống hết bình rượu, Tiểu Tà cười hí.. hí..., nói:

– Có chuyện gì cứ hỏi đi!

Vệ Tiên hỏi:

– Tại sao người dùng kế, cố ý để bốn vương gia bắt lại Kỳ Chánh?

Tiểu Tà nói:

– Không phải ta cố ý không muốn cứu hoàng đế Kỳ Chánh, chỉ vì nhất thời

không tin tưởng vào bản thân. Tóm tắt hoàng thượng nước Minh vẫn còn trong tay các người, lợi thế của các người vẫn còn rất nhiều mà.

Vệ Tiên không hiểu:

- Lợi thế gì?
- Lợi thế nhiều lắm.

Tiểu Tà bắt đầu nói dóc:

– Nước một ngày không vua, thiên hạ tất loạn. Quân Đại Minh muốn cứu vua nên phải liều mình xông vào nguy hiểm. Các người lợi dụng lòng trung của quân dân, tha hồ tạo ra những cạm bẫy để chiến thắng.

Vệ Tiên hỏi tiếp:

- Người chuẩn bị cách nào để đối phó với ta đây?

Tiểu Tà nói:

– Ta chuẩn bị ba trăm kỵ binh len vào hậu quân của người, truy kích bằng chiến thuật du kích, chỉ cần vài trận đánh người phải rút quân về quan ngoại, không dám duy trì cuộc viễn chinh.

Hắn nói toàn sự thật nên Vệ Tiên cảm giác thoải mái vô cùng, nôn nóng tìm hiểu thêm:

- Quân của người đánh nơi nào để phân ra các cuộc mai phục, tập kích?

Tiểu Tà cười:

- Dem rượu đây!

Vệ Tiên vì muốn khai thác Tiểu Tà nên đành phải ra lệnh cho binh sĩ đem thêm rượu đổ vào miệng Tiểu Tà.

Ai cũng thấy Tiểu Tà dù đang bị trói nhưng vẫn uống rượu một cách rất thú vị, mới nghĩ thầm:

- “Bộ uống ngon lắm sao? “

Tiểu Tà uống một hồi, thở một hơi khoan khoái nói:

– Binh chia ra năm đường. Bốn soái đi tiên phong, Siêu Vô Hận làm phó tướng lãnh hai cánh quân truy viện, chia làm hai đạo. Lưu An làm phó thống soái, điều khiển hai đạo quân mai phục tại Dương Cao Phong để chặn đường rút của địch quân. Đường thứ tư từ Thiên phủ đánh thẳng đến mặt trước của người. Đường thứ năm do Tiểu Thất Thống lãnh tại Dương Nguyên sử dụng hỏa pháo đánh úp, bảo đảm người bỏ chạy không kịp mặc giáp. Ta khuyên người nên thả ta ra và rút binh về nước kéo trở tay không kịp.

Vệ Tiên mặt biến sắc giật mình hỏi:

- Các người đem toàn lực tấn công sao?

Tiểu Tà háy mắt:

– Nếu không ta làm sao dám đem sanh mạng để đùa rỡ với chó mực?

Vệ Tiên trong lòng đã sợ hãi, nếu quả kế hoạch quân Đại Minh bố trí như vậy thì nguy hiểm rồi, dù có rút quân về cũng không an toàn. Liếc nhìn giáo chủ, hắn nói:

– Ý kiến của người ra sao?

Thiên Linh giáo chủ nói:

– Xin hoàng tử đừng quá tin hắn mà làm giảm uy phong của chúng ta!

Tiểu Tà cười:

– Người là một tên trốn chui trốn nhủi trong núi, biết gì là binh pháp? Ta tưởng nếu người khôn ngoan thì nên tính chuyện đề phòng để bảo tồn sanh mạng.

Vệ Tiên đã từng chứng kiến cách dùng binh của Tiểu Tà, nhất là lúc đang vây hãm ở Thổ Mộc Bảo, bây giờ Tiểu Tà đã nói như vậy, hắn không dám không tin tưởng.

Vệ Tiên thắc mắc:

– Người rõ ràng biết ta dùng chó mực nhử người, tại sao người lại xông vào cạm bẫy?

Tiểu Tà đương nhiên không muốn nói tại mình tham ăn để chó đối phương khi dễ nên tìm cách nói tránh đi:

– Chỉ có người ngu ngốc mới thừa nhận mình là kẻ ham ăn, coi thịt chó hơn sanh mạng mình. Thực ra ta cố tình xông vào bẫy để cho người chểnh mảng quân tình, không lưu ý năm đạo quân phục kích. Năm đạo quân đó sẽ đánh người không lối thoát. Lúc các người bị bắt thì sanh mạng các người đổi lấy sanh mạng ta cũng không có chi là thiệt thòi. Hoặc giả các người giết ta rồi thì sinh mạng các người rồi đây cũng phải trả giá xứng đáng.

Vệ Tiên nghe nói như thế càng thêm kinh hãi:

– Bọn nó đã bao vây quân ta rồi sao?

Tiểu Tà đặc ý nói:

– Tính thời gian cũng sắp đến rồi.

Vệ Tiên đưa mắt nhìn ra xung quanh, tuy yên tĩnh nhưng cảm giác không yên, nói:

– Ta muốn đi xem thử!

Thiên Linh giáo chủ lên tiếng can ngăn:

– Hoàng tử! Xin đừng nóng nảy, đừng tin lời nói của Tiểu Tà mà mắc mưu! Nếu tình hình diễn biến ra sao quân sĩ sẽ phác giác báo về.

Vệ Tiên không an tâm:

– Giáo chủ có điều không biết. Tiểu hài này kế hoạch dùng binh không phải

tâm thường. Lúc này hẳn biết có cạm bẫy mà vẫn xông vào cho chúng ta bắt thì quả là hẳn có mục đích thật rồi.

Tiểu Tà cười:

– Chỉ có con người của quân cơ mới biết thế nào là binh pháp.

Thật ra, Tiểu Tà đã dùng lời nói dóc có sức mạnh hơn vạn quân để đánh vào tâm lý của Vệ Tiên, làm sao Vệ Tiên không sợ hãi cho được?

Thiên Linh giáo chủ thấy Vệ Tiên quá sợ hãi cũng bức bội quay sang Tiểu Tà dọa:

– Tên tiểu hài này, coi chừng ta dùng lửa thiêu sông người đó!

Tiểu Tà khi dễ:

– Ta thật thất vọng khi thấy người, một tên giáo chủ, chẳng khác nào một thằng hề. Thật không xứng đáng chút nào!

Vệ Tiên quay trở lại, nói:

– Dương Tiểu Tà! Người nói toàn là sự thật chứ?

Tiểu Tà nheo mắt:

– Thật ngu xuẩn! Người tưởng ta đem sự thật ra đùa giỡn với người sao? Muốn thử không? Những tiếng chó sói kêu này sẽ chứng minh điều đó.

Dứt lời Tiểu Tà ngóng cổ lên phát đi tín hiệu của bang Thông Thực:

– U... u!...

Tiếng âm vang lên dội một góc trời, truyền ra trong một phạm vi khá xa. Núi này không lớn, trong đêm thâu tiếng âm nghe cũng rõ.

Lập tức, từ xa xa tiếng pháo vang dậy, phát lên một màu đỏ như ánh hồng ló dạng, lan tỏa một vùng.

Trên cao phong, mây mù bao phủ, báo hiệu giông bão sắp đến. Không khí giống như hứa hẹn một cuộc chiến đầy sát khí.

Vệ Tiên biến sắc, để mặc Tiểu Tà, ra lệnh cho ba quân tướng sĩ chuẩn bị chiến đấu.

Vệ Tiên nhảy phóc lên ngựa n, nắm chặt trường kiếm trong tay, hướng về phía Bắc phóng đi.

Còi hiệu đã phát đi, quân Phiên rầm rập kéo ra, người ngựa theo hàng ngũ xuất quân.

Tiểu Tà đắc ý cười lớn như tràng pháo tiến quân xuất trận. Hẳn vốn biết A Tam, A Tứ không đi xa, từ trưa đến giờ chỉ lẩn quẩn ở đó, bây giờ nghe tiếng mật hiệu chắc có hành động, lập tức bắn pháo hiệu cho các đạo quân các ngả bao vây Vệ Tiên.

Nhưng hoàn cảnh của Tiểu Tà vẫn chưa có cách nào giải thoát được. Nếu Vệ

Tiên trở về thì chắc chắn đã phát hiện sự lừa dối của hắn thì e rằng hắn khó sống rồi. Hơn nữa, trước mặt Tiểu Tà còn có Thiên Linh giáo chủ đang giám sát, dù cho bản lãnh to lớn đến đâu cũng không thể tự lực giải nguy.

Tiểu tà nhìn giáo chủ, cười:

– Tên giáo chủ khờ khạo kia! Người không đi bảo vệ chủ nhân của người sao? Không chừng chủ nhân của người đang cầu cứu đến người đó.

Thiên Linh giáo chủ nhếch môi:

– Người ta thì tin người nhưng bốn tọa thì người không dễ dàng gì lừa gạt được. Số người này chẳng qua vài chục tên đã theo người. Ta bảo đảm chỉ trong chốc lát sẽ bị Vệ Tiên tiêu diệt hết. Đến lúc đó, tử thần gọi, người không thể trì hoãn được nữa.

Tiểu Tà nói:

– Có một giáo chủ như vậy thật quá hài hước. Hôm nay Thiên Linh giáo phái bị người bôi tro trét trấu vào mặt rồi.

Thiên Linh giáo chủ mặc kệ Tiểu Tà. Dù cho Tiểu Tà có nói khích đến cỡ nào cũng không cãi, từ từ bước vào một túp lều dù, chỗ dành riêng cho ông ta.

Giữa lúc đó bỗng có một bóng đen từ sơn khu bay ra, thân hình ẻo lả như một co gái đột nhập vào trại dù của giáo chủ.

Chớp mắt bóng đen đã công tới Thiên Linh giáo chủ, cự ly chỉ còn ba thước.

– Người là ai?

Thiên Linh giáo chủ phát giác có người đến gần lập tức triển khai công phu “Phân thân viễn ảnh”, hóa thành bảy cái bóng mờ né sang một bên, rồi chạy vào chỗ Tiểu Tà đang bị trói với ý định không để người ngoài vào cướp đoạt.

Không ngờ bóng đen vẫn đuổi sát sau lưng.

Tiểu Tà cũng kinh hãi trước sự đột biến này. Cảm giác bóng đen vừa xuất hiện rất quen thuộc.

Vừa phóng vào, chân chưa chấm đất, bóng đen đã dùng tả thủ chém tới một chiêu làm cho đối phương xiểng liểng, tiếp đó hữu thủ điểm nhanh vào “Thiên linh cái” của Giáo chủ.

Rốt cuộc giáo chủ đã bị bóng đen điểm trúng huyệt đạo, không còn cử động nổi.

Tiểu Tà biết bóng đen này là một hắc y thiếu nữ nhưng chưa rõ là ai.

Hắc y thiếu nữ vẫn không lên tiếng, quay người về phía Tiểu Tà.

Một mùi hoa lan xông vào mũi làm chi Tiểu Tà không chịu nổi, hỏi:

– Cô nương là ai? Ta hình như đã gặp qua?

Hắc y thiếu nữ võ công cao siêu, không lẽ trong đạo quân Hắc y cũng có nữ

giới hay sao? Vả lại trang phục võ công tương đương với nhau.

Nghe tiếng nói của Tiểu Tà, Hắc y thiếu nữ có vẻ kinh ngạc, đôi mắt dịu lại nói:

– Người đừng đoán bậy!

Tiểu Tà ngoan cố:

– Tôi không đoán bậy. Mùi hoa trên người cô nương tôi cảm giác rất quen thuộc. Vậy cô là ai? Tại sao sợ tôi biết được bí mật?

Hắc y thiếu nữ cắt dây trói cho Tiểu Tà, lạnh lùng:

– Mé trong kia là sông. Anh có thể chạy thoát. Cáo từ!

Dứt lời, Hắc y thiếu nữ phóng mình đi.

Tiểu Tà gọi theo:

– Tiểu cô nương! Tôi còn có chuyện muốn nói.

Hắc y thiếu nữ dừng chân lại, mặt đối mặt.

Tiểu Tà hỏi:

– Thật ra cô nương là ai?

Hắc y thiếu nữ bịt tấm khăn đen trên mặt nên Tiểu Tà không sao biết được.

Tức thì xoẹt một tiếng, bàn tay của Tiểu Tà như lân tinh bầu trời làm cho thiếu nữ bất ngờ không tránh kịp.

– Dương Tiểu Tà! Anh...

Hắc y thiếu nữ kêu lên, tiếng nói rất êm dịu. Nàng lập tức né tránh theo công phu “Phân thân viễn ảnh” của Thiên Linh giáo chủ vừa rồi, nhưng tốc độ còn nhanh hơn gấp bội.

Nhưng Tiểu Tà là con người tinh quái, dù là chiêu thức nào hấn chỉ thấy qua một lần là đều có thể lặp lại. Vì vậy, Tiểu Tà dùng ngay chiêu thức vừa rồi của cô gái để đáp trả. Chiếc khăn bịt mặt của cô gái bị lệch sang một bên.

– A!

Hắc y thiếu nữ la lên, nhất thời sơ hở, không ngờ Tiểu Tà lại sử dụng chiêu này, cấp tốc dùng tay giữ khăn lại, miệng kêu:

– Dương Tiểu Tà! Anh thật quái ác!

Tiếng nói chưa dứt, Hắc y thiếu nữ đã cấp tốc phóng đi mất dạng.

Tuy khăn mặt đã bị kéo lệch nhưng Tiểu Tà vẫn chưa nhìn thấy mặt thiếu nữ, tức tối nói:

– Ta thề! Đợi khi ta là hoàng đế nhất định sẽ bắt toàn bộ nữ giới cạo láng đầu hết.

Dù sao, Tiểu Tà vẫn chưa thể đoán nổi thiếu nữ này là ai nên cứ lảm nhảm:

– Người con gái này là ai? Tại sao lại cứu ta? Nếu là bạn cũ của ta sao lại sợ ta thấy mặt? Nếu không phải đồng bọn, tại sao lại hiểu rõ độc môn của Thiên Linh giáo chủ mà hóa giải?

Tiểu Tà như rối loạn, không thể nào xác định tông tích người con gái đã cứu mình. Không biết làm gì hơn, hắn liền kiểm tra thương thế, chỉ cảm giác đau đớn ở các vết thương mà không tổn hại gì đến nội lực.

Hắn nhanh nhẹn lấy thuốc bột thoa lên các vết thương, cảm giác đau đớn tan biến nên thở nhẹ một hơi, nói:

– Con cạp biến thành con dê đã bị bầy chó ăn hiếp. Vậy ta làm sao chinh phục các người đây?

Vừa ngửa mặt lên đã thấy Thiên Linh giáo chủ bị điểm huyết đứng một chỗ, không nhúc nhích.

Tiểu Tà cười:

– Giáo chủ có khỏe không? Ta muốn thấy mặt của người xem thế nào.

Dao trủy thủ rẹt một đường, khăn che mặt rơi xuống. Giáo chủ đầu bạc, mày cong, đôi mắt rướm lệ xem ra rất uất hận, nói:

– Tiểu Tà! Người cứ nhìn đi! Nhìn rồi ta sẽ thiến người.

Tiểu Tà khoái trí:

– Giáo chủ gì lạ vậy? Thiên Linh giáo chủ lại khoác áo đen, bịt mặt như bọn Hắc y la sát hòa thượng sao?

Lập tức, Tiểu Tà không khách sáo, vung tay đánh vào mặt Thiên Linh giáo chủ.

“Bốp!... Bốp! “

Tiểu Tà đánh hắn đến khóe miệng rỉ máu, nước mắt tuôn trào.

– Có gan thì đừng khóc! Ta thấy người không phải Giáo chủ. Hãy nói cho ta biết, giáo chủ đang ở đâu?

Giáo chủ thân thể run rẩy, nhưng không làm sao kháng cự được, dù chỉ một cử chỉ nhỏ.

Tiểu Tà giải huyết cho hắn, bắt cột vào khúc cây ban nãy.

Thiên Linh giáo chủ chưa từng gặp qua một thủ pháp nào dữ dội như vậy, cảm thấy uất hận vô cùng.

Tiểu Tà nói:

– Nếu không nói ta sẽ nướng người trên đồng lửa này như nướng thịt chó vậy.

Giáo chủ sợ hãi:

– Ta nói... ta nói...!

Tiểu Tà cười:

– Người quả nhiên không phải giáo chủ. Hãy nói mau! Giáo chủ của các người hiện đang ở đâu? Tại sao người giả làm giáo chủ?

Giáo chủ nói:

– Lão phu cải trang làm giáo chủ, thay thế cho giáo chủ mục đích là liên lạc với Vệ Tiên hoàng tử.

– Vệ Tiên đã từng gặp qua giáo chủ sao?

– Đã gặp qua.

Tại sao người không cạo đầu?

Bổn giáo tuy đa số là La Sát hòa thượng song có một số không cạo đầu. Vả lại giáo chủ thân là đương kim thái sư nên cũng không được cạo đầu.

Tiểu Tà lúc này đã hiểu rõ nên hỏi sang chuyện khác:

– Người không lẽ bán mạng cho Vệ Tiên? Giáo chủ của người hiện đang trốn ở đâu?

– Tại nước Phiên.

Tiểu Tà muốn hỏi tiếp nhưng những tiếng ồn ào ở ngoài đồn dập lan đến, nghĩ bản thân chỉ có một mình, nếu không giải quyết công việc nhanh chóng sẽ không còn kịp nữa, nếu đốt số củi khô này lên chắc chắn chúng sẽ dẫn nhau đến đây, nhưng không thể không đốt xác tên giả danh này.

Chỉ thất ngọn lửa bốc cao, lan tỏa rất nhanh, Tiểu Tà đắc ý cười ha... ha..., nói:

– Thể xác người có muốn cứu cũng không kịp nữa rồi, bây giờ ta đi làm việc khác.

Trước khi đi Tiểu Tà còn quay lại chào từ biệt tên giáo chủ giả.

Tiểu Tà theo lời dặn của Hắc y thiếu nữ lúc nãy, nhảy ra phía sau, theo bờ sông trốn thoát.

Tiểu Tà đi được một lúc, đến một khu sơn lâm, nghe có tiếng chó sủa nhưng không nhiều, sự việc vừa xảy ra làm cho Tiểu Tà tức giận, trợn mắt nói:

– Lại chó mực? Ban ngày để chúng bay xảy mất sáu con, giờ đây ta phải bắt lại nếu không thì quá mất mặt Thông Thực Tiểu Ba Vương rồi.

Không sợ trời, không sợ đất, không sợ nguy hiểm chỉ cần đừng để mất mặt mà thôi, Tiểu Tà săn đuổi bầy chó trong rừng.

Có thể cuộc đời Tiểu Tà chỉ có nhược điểm này.

Hắn rượt bắt một lúc đã được bảy con, tài nghệ bắt chó quả là hơn người.

Tiểu Tà dùng dây thừng cột từng con dắt đi.

Tiếng chó kêu la inh ỏi, Tiểu Tà vương vãi không thể đi mau được.

Bỗng sau lưng Tiểu Tà có tiếng thét:

– Dương Tiểu Tà! Người đang ở đâu?

Tiếng hét rất to đồng thời có quân binh đuổi tới.

Tiểu Tà quay đầu nhìn lại, đôi mắt thiếu điều muốn rớt ra, lắm bầm:

– Mẹ kiếp! Bị chúng nó đuổi theo nữa rồi.

Tiểu Tà không hốt hoảng, ra sức kéo bầy chó chạy đi thì Vệ Tiên đã đuổi đến.

Tiểu Tà nhất thời không biết ra làm sao, vội dắt bầy chó nấp vào một sơn lâm, đồng thời dùng dây cột miệng chó lại, không cho sủa bậy.

Vệ Tiên gấp rút đuổi theo còn cách hơn trăm trượng, bỗng nhiên không thấy Tiểu Tà đâu cũng không còn nghe tiếng chó sủa, trong lòng rất khâm phục Tiểu Tà thần thông quảng đại.

Dù vậy, Vệ Tiên nhất định không bỏ lỡ cơ hội ra lệnh cho quân binh bao vây sơn khu, âm thầm mai phục khắp nơi.

Tiểu Tà cũng biết núi này quá nhỏ, không thể ẩn thân lâu được. Cách duy nhất là quẹo qua đầu núi, đuổi bầy chó thoát ly.

Quả nhiên Tiểu Tà tìm được một nơi bình nguyên yên tĩnh, lập tức dắt chó chạy thật nhanh.

Lúc này chó bị cột miệng, không kêu nhưng dấu chân in rất rõ, quân binh phát hiện báo cho Vệ Tiên đuổi theo.

Tiểu Tà trông thấy quân binh đuổi tới, khổ sở cười thầm, nói:

– Mẹ kiếp! Không có tiếng chó sủa cũng không xong.

Vệ Tiên kêu lớn:

– Dương Tiểu Tà! Lần này thì người chết chắc rồi.

Tiểu Tà vội vã rút dao chủ thủ ra múa vun vút, bỏ bầy chó lao vào địch quân, hét lên như sấm làm cho con ngựa của Vệ Tiên sợ hãi nhảy dựng lên, còn quân binh thì khiếp sợ.

Nhân cơ hội Tiểu Tà phóng qua Vệ Tiên, men theo sơn khu bỏ trốn. Nhưng địch nhân quá đông, không để cho Tiểu Tà dễ dàng chạy thoát. Xa xa, từng lớp nhân mã xuất hiện dày đặc.

Trong lúc Tiểu Tà đang bí lối thì “Ầm” một tiếng, quân phục kích của A Tam, A Tứ nổi lên.

Tiểu Tà hét to:

– Vệ Tiên! Lần này người chết chắc rồi. Lần trước người dùng bầy chó để bắt ta. Lần này ta nhất định dùng bầy chó để bắt lại người trả thù.

Vệ Tiên thấy phục binh, biết tình thế không ổn, nghĩ chắc là Tiểu Tà dùng mưu để dụ nên lập tức ra lệnh cho binh mã cuốn cờ rút lui, không dám cự.

Chiến trận chỉ loáng mắt là chấm dứt, không còn thấy một tên địch nào còn sót lại.

A Tam khoe khoang:

– Chúng ta vừa đuổi đến Vệ Tiên đã sợ hãi bỏ chạy, lần này chắc được thăng quan tiến chức rồi.

A Tứ nói:

– Ta thực tế không thăng quan tiến chức cũng được, có chút tiền và thịt chó ăn đủ rồi.

Tiểu Tà có vẻ hối tiếc, nói:

– Ta tính bắt theo mấy con chó mực nhưng bị chúng nó truy đuổi quá gắt nên thả cho chạy hết rồi.

Bấy giờ Siêu Vô Hạn cũng đã đến kịp, thấy Tiểu Tà, cười lớn:

– Tiểu Tà bang chủ! Anh bị mấy bọn chó hãm hại, vậy mà lúc thoát ra vẫn còn không sợ sao?

Tiểu Tà cười:

– Thật là không có cách nào hiểu nổi. Xưa nay anh hùng yêu mỹ nhân, còn ta thì lại khác thiên hạ, chỉ khoái thịt chó mực. Ta chấp nhận không thể thay đổi chuyện này.

Mọi người đều cười vui vẻ.

A Tam nói:

– Hôm qua bắt được mười mấy con, chỉ đem về có sáu con. Số này cũng đủ làm chúng ta đỡ ghiền.

Tiểu Tà sức nhớ chuyện vừa qua, hỏi:

– Tối qua chúng ta bị thiệt hại bao nhiêu quân binh?

A Tứ nói:

– Ba trăm kỵ binh mất gần phân nửa, thiệt là thê thảm. Vệ Tiên dũng mãnh, nhất thời không thể đối phó. Chúng ta vừa đánh vừa thối, vớt vát được chút ít là nhờ có hỏa pháo, nếu không cũng bị tiêu diệt hết.

Tiểu Tà kể lại câu chuyện bị bắt tại doanh trại quân Phiên và nhờ có Hắc y thiếu nữ giải cứu mới bảo toàn sinh mạng.

A Tam nóng nảy nói:

– Hắc y thiếu nữ là ai? Tại sao bịt mặt giấu tên? Tiểu Tà bang chủ! Anh có phát hiện được điều gì lạ không?

Tiểu Tà nói:

– Cô gái đó lúc vào doanh trại toát ra mùi thơm hoa lan, cái mùi này rất quen thuộc.

A Tứ xen vào:

– Có phải Tiểu Vũ không? Cô ta rất thích hoa lan. Trước kia ở Phiên Hoa Cung, ai cũng biết.

A Tam gật đầu:

– Phải rồi! Lúc đến Phiên Hoa Cung, em cũng thấy Tiểu Vũ rất say mê hoa lan. Cứu Tiểu Tà bang chủ nhất định là Tiểu Vũ rồi.

A Tứ nói:

– Tiểu Tà bang chủ! Tại sao anh không vạch khăn bịt mặt của cô ta ra xem cho rõ?

Tiểu Tà nói:

– Ta có giạt khăn để xem thử, nhưng cô gái này võ công rất cao, thân pháp vô cùng kì ảo nên ta đã giạt hụt mất.

A Tam nói:

– Nếu muốn biết rõ ràng, anh cứ để cho Vệ Tiên bắt lại một lần nữa. Sau đó cô nàng đến cứu, anh ra tay giạt khăn lần nữa, chẳng lẽ giạt lần nữa cũng hụt sao?

Tiểu Tà gõ vào đầu A Tam một cái, mắng:

– Ngu ngốc! Người tưởng Vệ Tiên nhân từ lắm sao? Nếu ta bị bắt lần nữa thì chúng nó nướng thịt ăn không cần chấm nước tương.

A Tam vò đầu:

– Em chỉ kiến nghị thôi mà. Nhưng mà nếu không làm như vậy thì đâu còn cách nào tìm ra cô gái ấy là ai đâu?

A Tứ nói:

– Tiểu Tà bang chủ! Hay là anh trở về kinh thành một lần hỏi lão đầu tử. Biết đầu lão gia sẽ cho chúng ta một đáp số.

Tiểu Tà suy nghĩ một lúc rồi gật đầu:

– Cũn được! Có Tiểu Thất và Tiểu vương gia ở đây, Vệ Tiên sẽ không dám làm bậy. Ta nhất định phải nhổ sạch gốc của Thiên Linh giáo để hấn không còn được chi viện, chỉ được rút ra quan ngoại mà thôi.

Sự thật, Tiểu Tà đang nóng lòng tìm hiểu không những là tông tích của cô gái có mùi thơm hoa lan, mà còn tìm hiểu xem chiêu thức của cô gái đó sử dụng xuất phát từ đâu.

Siêu Vô Hận nói:

– Tiểu Tà bang chủ! Anh phải mau mau trở lại đây. Chiến trường này không thể thiếu anh được.

A Tam đùa:

– Tôn Ngộ Không cũng từng bị Thiết Phiến công chúa nuốt vào bụng nhưng

vẫn ra được thì sao?

Tiểu Tà cười ha... ha..., nói:

– Nếu không cẩn thận vào bụng rồi trốn ra không được thì làm sao đây?

A Tứ chọc:

– Rất dễ! Chỉ cần uống thuốc xổ thì ra được rồi.

Tiểu Tà gõ vào đầu A Tứ một cái, nói:

– Thật là mất vệ sinh! Làm như vậy là phá hoại thể diện của bang thông thực này rồi

Cả bọn lại cười lớn...

o O o

Hai ngày sau, Tiểu Tà đã về đến kinh thành, ghé vào phân tọa của Cái Bang, nơi địa điểm cũ.

Âu Dương Bát Không và Tiểu Linh vẫn chưa rời khỏi nơi đây.

Tiểu Tà đem câu chuyện vừa qua kể lại, chủ yếu là độc chiêu của Hắc y thiếu nữ.

Để tìm hiểu cụ thể việc này, mọi người tập trung vào một ngôi miếu hoang, dọn dẹp sạch sẽ để cùng nhau biểu diễn lại chiêu thức của cô gái thần bí đó.

Tiểu Tà bắt đầu lặp lại từng động tác. Âu Dương Bát Không xem nhưng không hiểu trò trống gì, cứ trống mắt nhìn, chưa phân định được cơ bản.

Tiểu Tà bực bội:

– Cứ như vậy. Tôi thấy cô ta hóa ra bảy cái bóng mờ, có thể cái bóng thứ ba bên trái là đích thực. Sau đó cô ta rút về sau lưng, biến mất.

Âu Dương Bát Không suy nghĩ một lúc, bỗng nhiên sắc mặt trở nên trầm trọng, tay chân hơi run, nói:

– Nữ Hắc y ấy biến thành bảy bóng mờ sao?

Tiểu Tà vỗ tay:

– Đúng rồi! Dù ta sử dụng đến “Đại bi chưởng” thì cũng chỉ đụng đến bên ngoài cô ta mà thôi. Thật là xấu hổ!

Âu Dương Bát Không vuốt cằm râu dài, chạy đến bên Tiểu Tà nói:

– Chúng ta đấu chiêu thử xem!

Tiểu Tà nhìn cằm râu bạc của Âu Dương Bát Không, nói:

– Âu lão gia! Có phải ông muốn tôi nhả hết cằm râu bạc của ông không?

Âu Dương Bát Không đã từng nhiều lần đụng với Tiểu Tà về cơ xảo, cho nên mỉm cười nói:

– Không cho phép người nhổ râu của ta à! Phải giữ danh dự của Âu Dương đại hiệp ta, hiểu chưa?

Lão biết rằng trước tiên phải nhện Tiểu Tà, nếu không đừng nói đến râu mà cả đầu tóc, chân mày cũng chưa chắc giữ được.

Tiểu Tà gật đầu:

– Được!

Một cái nhào lộn mấy chục vòng, một bước nhảy xa, Tiểu Tà chuẩn bị ra chiêu.

Âu Dương Bát Không vận công lên, quần áo như có gió lộng.

“Phạch! Phạch! “

“Đại bi chưởng” tung ra, bóng chưởng bao phủ toàn thân Tiểu Tà.

Tiểu Tà thân mình như ma quỷ, như rồng chuyển gió, chung quanh chưởng phong cuốn xoáy tạt đầy bay mỗi người về một hướng.

Giây lát, hai người bóng chưởng hợp về, có tiếng nổ lớn.

Tiểu Tà nhanh nhẹn vô cùng, tay phải vung ra, chộp vào đầu của Âu Dương Bát Không, trong lúc thân mình nghiêng sang một bên. Đó chính là chiêu của Hắc y thiếu nữ đã dùng.

Âu Dương Bát Không hét lên một tiếng, đột nhiên hóa ra bảy cái bóng mờ, thân mình như con công xòe cánh, thật làm cho mọi người chóa mắt.

Thì ra ông lão cũn biết chiêu này sao? Tiểu Tà thấy dù cho không giống tuyệt đối thì cũng tương đương.

Tiểu Tà nhanh chóng vận khí, giơ tả chưởng, hướng về bên trái chưởng tới.

Âu Dương Bát Không khi tiến khi thủ tránh đỡ tuyệt chiêu của Tiểu Tà, trong lòng có vẻ rúng động, nói:

– Phân thân hỏa tiễn thần công!

Tức thì thân mình xiểng liểng thối lui ra sau, trụ lại.

Tiểu Linh vội chạy tới đỡ Âu Dương Bát Không, lo lắng:

– Lão gia gia! Ông bị thương rồi sao?

Âu Dương Bát Không biết mình đã thất thế, nhưng vẫn giả cách bình tĩnh:

– Ta không sao!

Miệng nói như vậy nhưng mồ hôi toát ra đầm đề, sắc mặt biến đổi.

Tiểu Tà không yên tâm, chạy đến hỏi:

– Lão đầu tử, lão không chịu nổi sao?

Âu Dương Bát Không xua tay:

– Ta không sao cả! Đã lâu chưa động thủ nên có chút xây xẩm mà thôi.

Một hồi lâu, lão vận chân khí, điều tiết nội công làm cho ai cũng hồi hộp.

Tiểu Tà thấy có phần nghiêm trọng, nói:

– Thế nào? Lão đầu đoán ra chưa?

Tiểu Linh cãi chính:

– Không phải đoán ra mà hình như lão gia cũng biết công phu này.

Âu Dương Bát Không cười:

– Ta có cảm giác giống nhau nên mới giật mình.

Tiểu Tà hỏi:

– Công phu gì?

Âu Dương Bát Không nói:

– Phân thân viển ảnh thần công!

Tiểu Tà lại hỏi:

– Có phải là Phiêu Hoa Cung tuyệt học không?

Âu Dương Bát Không gật đầu buồn bã:

– Phiêu Hoa Cung cùng với thế gian cách biệt, võ công tạo thành phong cách, nếu không phải môn đồ thì không cách nào học được công phu này. Nhất là môn tuyệt học của sư môn này. Người muốn học không phải chỉ dăm ba năm mà thành công. Cho nên hiện giờ có người ngoài học được, lão phu rất bất ngờ.

Bấy giờ đến lượt Tiểu Tà hoài nghi:

– Lão đầu! Ông khẳng định đây là phân thân viển ảnh thần công sao?

Âu Dương Bát Không gật đầu:

– Không hẳn mười phần cũng phải tám chín.

Tiểu Tà cười:

– Cho nên tôi mới trao hạt. Thì ra món công phu này lợi hại thật.

Âu Dương Bát Không nói:

– Môn thần công này phải chia ra làm ba phần. Trừ ra Vũ nhi và Phiêu Hoa cung chủ thì hoàn toàn hiểu hết công phu, người ngoài chắc chỉ hiểu được hai ba phần. Ta chỉ học được chút đỉnh mà thôi.

Tiểu Tà nói:

– Nếu vậy thì muốn học hiểu công phu này cũng không khó mấy.

Âu Dương Bát Không nói:

– Ở trong Phiêu Hoa cung thì không khó, nhưng muốn học được thì trừ Phiêu Hoa cung ra không còn nơi nào khác.

Tiểu Tà nói:

– Luôn cả Hắc y thiếu nữ cũng biết công phu này và cả Thiên Linh giáo chủ giả cũng thế. Vậy thì Thiên Linh giáo chủ thật khỏi cần nói nữa.

Âu Dương Bát Không tò mò:

– Thiên Linh giáo chủ là ai?

– Là một lão già.

Tiểu Tà kể sơ qua chuyện Thiên Linh giáo chủ giả mạo khiến cho Âu Dương Bát Không ngỡ ngáo, không thể nào đoán ra.

Tiểu Tà nói:

– Lão phu nhân Phiêu Hoa cung nếu không đem công phu đó truyền ra thì chắc chắn có người nào đó vô tình đem truyền cho người của Thiên Linh giáo. Hoặc có thể người đó chính là môn đồ của Thiên Linh giáo chủ.

Tiểu Linh khẽ cười:

– Tiểu Tà! Anh quên chuyện “Hắc huyết thần trâm” rồi sao?

Tiểu Tà liếc nhìn Tiểu Linh nhất thời không đoán ra ý của câu nói đó, nên hỏi:

– Tiểu Linh! Em muốn nói chuyện “Hắc huyết thần trâm” của Phiêu Hoa cung bị đánh cắp?

– Đúng rồi!

Ai nấy đều ngỡ ngác. Tiểu Tà cảm giác có gì lạ, nói:

– Đừng gấp! Đừng gấp! Người ta gặp chuyện vui tinh thần rất phóng khoáng. Ta rút cuộc cũng tìm ra đầu mối rồi.

A Tam phấn khởi:

– Tôi cũng nghĩ như vậy. Có thể người đó đem “Huyết biến” truyền cho Thiên Linh giáo

A Tứ khi dễ:

– Người biết tại sao không nói sớm? Chuyên môn nói theo không à.

A Tam trợn mắt:

– Ai nói theo? Hôm trước không phải ta bắn trúng đích hay sao?

A Tứ cười nhạo:

– Lúc nào tôi cũng muốn anh vẫn là anh, đừng mong “Vạn cổ hi xuân”.

Thấy hai người tranh luận sắp đi đến chỗ gay gắt, Tiểu Tà vội chạy đến, đôi mắt nghiêm khắc. Cả hai thấy không ổn lập tức câm miệng, tay buông xuôi, chống đầu xuống đất.

Tiểu Tà nói:

– Mở miệng là cãi nhau! Tâm tư các người như kẻ đảo ngược. Vậy thì cứ

thường thức trò chơi lộn đầu xuống đất, đi bằng hai tay cho vui.

Âu Dương Bát Không quay sang Khửu Song Ngư, cười:

– Hãy cho A Tam, A Tứ cưới vợ đi!

Tiểu Tà nói:

– Đối tượng đã có rồi. Chờ mọi việc em xuôi sẽ dẫn chúng đến Mộ Dung phủ kết hôn.

A Tam, A Tứ la lên:

– Còn nhiều việc cần làm, chuyện này hãy khoan tính đã!

Tiểu Tà cười:

– Hết cách rồi! Các người thích cãi lộn thì hãy sát nhập với giới nữ lưu. Ta có lòng tốt sắp xếp các người có đối tượng để cãi lộn.

A Tam hốt hoảng:

– Tiểu Tà! Anh hiểu lầm rồi! Tôi và A Tứ xem như thỉ tức chi tình, chỉ đùa giỡn thôi, đâu đến nỗi để đàn bà chi phối. Có đúng không A Tứ?

A Tứ gật đầu:

– Tuyệt đối không sai!

Tiểu Tà cương quyết:

– Các người cần phải tập luyện cách đấu khẩu dần với Mộ Dung Tuyết Tuyết và Mộ Dung Vũ Vũ đi! Luyện dần như tình thâm thủ tức.

A Tam, A Tứ chỉ còn biết nhăn nhó, không dám trả lời.

Tiểu Linh tiếp tục:

– Có thể món công phu này đã bị tì nữ Phiêu Hoa cung truyền ra.

Âu Dương Bát Không nói:

– Bây giờ chỉ có suy đoán mà thôi, sự thật thì chưa có thể biết được. “Hắc huyết thân tâm” và “Phân thân viễn ảnh” thực ra là cùng một nơi truyền đến Hắc y sát thủ. Sao lại bị Thiên Linh giáo chủ đoạt được?

Tiểu Tà nói:

– Giang Chấn Vũ đã chết. Muốn tra cứu cũng không thể được. Hiện nay chỉ có thể trừ bọn thủ hạ Thiên Linh giáo chủ ra là ổn thỏa hơn cả.

Âu Dương Bát Không nói:

– Ta cũng đồng ý cách ấy. Hai món bảo vật của Phiêu Hoa cung bây giờ lại vào tay bọn Thiên Linh giáo chủ, thật phức tạp. Nếu không kịp thời giải quyết, chắc chắn đại bang chủ Thông Thực phải hao tổn tinh thần nữa rồi.

Tiểu Tà trợn mắt:

– Tôi theo ông từ ngày thứ nhất đến bây giờ tôi luôn gặp xui xẻo, hại đến bản

thân không lúc nào được an vui.

Âu Dương Bát Không đặc ý:

– Tiểu Tà Bang chủ! Một người như ngươi đến đâu cũng đều nổi tiếng. Ta chỉ ăn theo người mà thôi. Ta nhờ ngươi mà hưởng phúc thêm vài năm đó.

Quả nhiên, Tiểu Tà chỉ giận Âu Dương Bát Không ngoài mặt mà trong lòng cảm mến Âu Dương Bát Không vô cùng, thở ngán than dài thiếu điều ứa nước mắt, chậm rãi nói:

– Âu Dương lão gia! Lão vừa nói ra một câu nghe thật chí lý.

Âu Dương Bát Không nói:

– Vẫn còn hy vọng người giúp ta một tay. Người sẽ tìm ra nguồn gốc bọn Hắc y sát thủ vẫn chưa theo Giang Chấn Vũ. Chính việc phức tạp này đã mở ra cuộc tranh chấp khắp trên giang sơn Đại Minh. Nếu không trừ đi, nhiều người còn bị hại.

Tiểu Tà tỏ ra khí khái:

– Giang sơn là của tôi, không ai dám động đến. Mặc kệ thằng Vệ Tiên ngu ngốc này đã cấu kết với Hắc y sát thủ, Thiên Linh giáo, ta sẽ đào tận gốc, nhổ tận rễ mới thỏa uy danh của ta.

Tiểu Linh nhắc nhở:

– Tiểu Tà! Anh không được làm vậy! La sát hòa thượng ai cũng cố công cao cường, chưa tìm ra phương pháp thì không nên hành động bừa bãi.

Âu Dương Bát Không hỏi:

– Người muốn đi sao?

Tiểu Tà đính đạc:

– Bốn bang chủ một lời nói nặng như núi, nhất định phải ra đi.

Âu Dương Bát Không lại hỏi:

– Người biết tổng đàn Thiên Linh giáo ở đâu không?

Tiểu Tà gật đầu:

– Trong nước Phiên, tại một vùng sa mạc gọi là Ky Mộc Sơn.

Âu Dương Bát không nghe được địa điểm, biết Tiểu Tà có dự tính, muốn cản trở cũng không được rồi, nên nói:

– Người có biết tiếng nước Phiên, nói chuyện với thổ dân nơi đó không?

Tiểu Tà lắc đầu:

– Không biết!

– Như vậy thì làm sao người hiểu được người nước họ?

Tiểu Tà nói:

– Không lo! Ở đó có người Hán và hình như nhiều người biết nói tiếng Trung

Nguyên.

– Người định dẫn theo bao nhiêu thủ hạ?

– A Tam, A Tứ là đủ rồi.

Tiểu Linh lo lắng:

– Tiểu Tà! Anh không được mạo hiểm!

Tiểu Tà cười:

– Ái da! Anh bây giờ đấu trí chứ không phải đấu sức. Dùng mấy bánh thuốc nổ tung tổng đàn Thiên Linh Giáo không phải hiệu quả hơn sao? Nếu đem theo nhiều người đâu có dễ thoát.

Tiểu Linh vẫn lo lắng:

– Anh đừng đi quá xa, lỡ có bề nào còn có người giúp sức!

Tiểu Tà đắc ý nói:

– Yên tâm! Anh chỉ cần kéo con bài Vệ Tiên ra, không ai làm gì được anh đâu.

Âu Dương Bát Không nói:

– Tiểu Linh! Con đừng quá lo lắng! Chết sống có mạng. Nếu hấn không đi thì làm sao khám phá được Thiên Linh Giáo?

Tiểu Linh nói:

– Con có cảm giác Tiểu Tà quá phiêu lưu mạo hiểm.

Tiểu Tà xoa dịu:

– Chuyện nguy hiểm gấp trăm lần, không phải lần nào anh cũng bình an vô sự sao?

Âu Dương Bát Không nói:

– Con muốn đi ít nhất cũng phải gặp Thiên Linh Giáo chủ. Nếu hấn sử dụng “Phân thân viễn ảnh” con nên chiếu theo chiêu thức lúc nãy của ta đối phó với hấn là được rồi.

Tiểu Tà lập tức nghe giảng giải tâm pháp.

Âu Dương Bát Không tiếp:

– Chúng nó luyện “Phân thân viễn ảnh” không phải là một tà thuật mà chỉ là một công phu tuyệt hảo về thân pháp. Người hóa bóng chỉ là sự di chuyển thân mình một cách quá nhanh, làm chóa mắt đối phương, tạo nên hư hư thực thực mà thôi.

Tiếp đó Âu Dương Bát Không phân tích tỉ mỉ về thân pháp di động,

Lão nói huyền truyền bất tận, từ trên trời xuống đất, Tây sang Đông...

A Tam nghe lão kể cũng rất hứng thú, khoa chân múa tay theo.

Hai người giống như hai con khỉ đang diễn trò.

Qua một lúc, thấy Tiểu Tà chú ý nghe nhưng không tỏ ra thích thú, Âu Dương Bát Không có cảm giác hoài công, nên hỏi:

– Con lại chê công phu này phức tạp rồi sao?

Tiểu Tà bực bội:

– Cứ, một, hai, ba, bốn rồi cái gì là kim ngân tài bảo... giống như buôn hoa chỉ cần nói: “Dùng trảo nử trảo” là mục đích rồi. Không phải dễ hơn sao?

Âu Dương Bát Không thật không có cách nào chinh phục Tiểu Tà. Biết tánh Tiểu Tà từ nhỏ đến giờ vẫn thế, nên ông ta nói:

– Được rồi! Tùy theo ý người.

Tiếp tục, lão bắt đầu hướng dẫn luyện chiêu

Tiểu Tà hiểu rất nhanh, thậm chí đọc ra miệng những con số mà Âu Dương Bát Không đưa ra để ráp lại thành phương vị.

Âu Dương Bát Không sợ Tiểu Tà không để ý sâu sắc nên lo lắng hỏi:

– Tiếp thu một cách đơn giản như vậy sao?

Tiểu Tà nói:

– Không lẽ ông tưởng tôi không hiểu nổi sao? Nếu không tin thì cứ thử xem.

Âu Dương Bát Không lập tức triển khai thân pháp.

Thật kỳ lạ! Tiểu Tà căn cứ vào con số cơ bản mà triển khai, thế đánh linh động và cơ xảo đến nỗi ép Âu Dương Bát Không nghệt thở.

Thử qua vài lần, lão hoàn toàn khâm phục Tiểu Tà thông minh tài trí. Tưởng rằng đây là công phu thân pháp độc nhất thiên hạ, phải dày công luyện mới được. Ai ngờ Tiểu Tà chỉ trong chốc lát đã thành thạo, còn dùng nó trong sáng tạo cá nhân nữa.

Âu Dương Bát Không thu tay về, cười:

– Sáng tạo của người thật kì diệu.

Tiểu Tà nhún vai:

– Đâu có! Thời buổi bây giờ khác rồi. Cần có hiệu tốc nhanh và hiệu quả hợp lý.

Tiểu Linh hiểu kỳ hỏi:

– Anh làm sao kết hợp được với ý thức sáng tạo của anh?

Tiểu Tà nói:

– Mọi cơ bản học võ chỉ là một. Cái ứng dụng là phải biến chuyển theo tình hình. Đó là một nguyên tắc biến hóa của mọi vật.

Tiểu Linh hơi nghi ngờ, cười:

– Anh thật làm biếng, chuyên môn pha chế và lý luận theo ý riêng của mình.

Tiểu Tà trợn mắt:

– Cái gì là pha chế? Cái gì là tà đạo? Chỉ cần biết qua nguyên tắc là áp dụng theo từng hoàn cảnh giao đấu. Tại sao lại phải lệ thuộc vào một nguyên tắc cứng đờ? Ăn đậu phộng thì chỉ cần lột vỏ là được rồi. Đâu cần phải bóc lớp lụa bên trong.

Tiểu Linh đỏ mặt:

– Em chỉ nói vậy thôi, có gì không đúng đâu?

Được Tiểu Linh nhường nhịn, Tiểu Tà càng thêm đắc ý, cười lớn.

Âu Dương Bát Không hóm hỉnh:

– Người nói như vậy chắc lão gia đây phải bắt đầu học lại để kịp với thời đại rồi.

Tiểu Tà nói:

– Đúng rồi! Ông đã từng nghe người ta nói “già học đến già” sao? Đừng tưởng rằng mọi vật trên đời này chỉ đứng lại trong một thời gian. Cái gì đứng lại thì đã chìm vào quá khứ rồi.

Âu Dương Bát Không trầm tư không nói.

Tiểu Tà tiếp:

– Âu Dương lão gia! Tốt hơn ông nên trở về Phiêu Hoa Cung một lần, thử hỏi xem cung chủ Phiêu Hoa Cung có bao nhiêu tỷ nữ bỏ trốn để dễ tìm ra manh mối.

Âu Dương Bát Không thở dài:

– Thật là khó à! Xưa nay ta chưa từng đến đó hỏi thế sự, giờ thì phải làm rồi.

Tiểu Tà an ủi:

– Ai da! Sống nhàn rảnh mà tại sao lại phải trốn? Người chính là người, tại sao lại phải trốn? Trốn cỡ nào thì cũng có mùi vị để lại. Tôi còn muốn đến đó để mở một tiệm mua bán.

Âu Dương Bát Không thấy giọng cười ranh mãnh của hắn thì đã biết hắn muốn đùa giỡn rồi, nên hỏi:

– Người muốn bán gì ở Phiêu Hoa cung?

Tiểu Tà đắc ý:

– Chỉ muốn mở ra ở đại môn Phiêu Hoa cung một quán bán thịt rừng. Nhất định đắt khách. Đến lúc đó thì chỉ cần ba ngày là Âu Dương Bát Không đã trở thành Âu Dương Bát Vạn rồi. Còn Phiêu Hoa cung thì trở thành nơi họp chợ, đủ màu sắc.

Âu Dương Bát Không cười:

– Người muốn đến đó “quậy” thì mặc người, song ta không dám dùng đến

đồng tiền này rồi.

Tiểu Tà đùa giỡn một lúc đã đời mới quay về A Tam, A Tứ cười nhạt, vì hai người này vẫn còn bị phạt cắm đầu xuống đất.

A Tam đôi tay đã run run, còn A Tứ thì mồ hôi tuôn ướt áo.

A Tam nói:

– Tiểu Tà bang chủ! Trước khi chiến đấu phải nghỉ ngơi à!

Tiểu Tà vui vẻ nhìn hấn, nói:

– Được rồi! Có lẽ hai cái đầu hòa thượng của hai người rất đặc dụng trong chuyến đi này. Hãy đứng dậy nghỉ ngơi đi!

o O o